

ע"פ 32413/09/13 - דליה דהן נגד מדינת ישראל

ע"פ 32413-09-13

בית המשפט המחוזי ירושלים
לפני כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

דליה דהן

נגד

מדינת ישראל

פסק דין

ערעור על גזר דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בירושלים (כבוד השופט ד"ר אוהד גורדון) מיום 10.6.2013 בת"פ 8109/2010.

1. המערערת הורשעה, על פי הודאתה, באי קיום צו, עבירה לפי סעיף 210 לחוק התכנון והבניה תשכ"ה-1965 (להלן: "**החוק**"), ובביצוע עבודה טעונה היתר ללא היתר, עבירה לפי סעיפים 145(א) ו-204(א) לחוק.

על פי עובדות האישום הראשון בכתב האישום המתוקן, ביום 1.2.04 נגזר דינה של המערערת על ידי בית המשפט לעניינים מקומיים בירושלים, בת"פ 4158/03, ובגזר הדין נצטוותה, בין היתר, להתאים להיתר חפירת שטח של 77.5 מ"ר, בניית מרפסת עם קירות בטון בשטח של 27 מ"ר ובניית פרגולה מעליה בשטח 27 מ"ר, זאת לא יאוחר מיום 1.2.05. המערערת לא קיימה את צו בית המשפט עד ליום 19.7.10.

האישום השני עניינו ביצוע עבודות בנייה באותו נכס ללא היתר - חפירת שטח של 14 מ"ר בגובה 3.2 המיועד למילוי ופריצת פתח בקיר בטון, ועל ידי כך יצירת תוספת בשטח של 14 מ"ר ושימוש בשטח למגורים. בנוסף, הכשרת השטח שבאישום הראשון, אף הוא למגורים.

2. בגזר הדין התייחס בית המשפט לחומרת העבירות, בין היתר בשל כך שמדובר ברצף של עבירות בנייה, לרבות העבירות באישום השני שבוצעו לאחר הרשעה קודמת. כן ציין בית המשפט שהמערערת לא רק שלא צייתה לצו בנושא החפירה הראשונה, אלא הוסיפה והכשירה את השטח למגורים ולדבריה שקלה להשכיר את המקום או להשתמש למגורים. בית המשפט ציין כי יש במעשיה של המערערת מידה רבה של זלזול כלפי דיני התכנון והבנייה. לקולא התחשב בית המשפט בכך שלדברי המערערת היא אטמה את החפירות וכיום הן סגורות.

בגין שני האישומים גזר בית המשפט על המערערת קנס בסך 28,000 ₪ לתשלום ב- 56 תשלומים, חתימה על התחייבות וצו בדבר התאמת הבנייה להיתר.

3. בערעור מבקשת המערערת להפחית את סכום הקנס. לדבריה משפחתה דלת אמצעים, בעלת 9 נפשות, לחלק

מהילדים בעיות שונות, והכנסת המשפחה נמוכה מאוד. לפיכך אין באפשרותה לשלם את הקנס. לחילופין ביקשה להמיר את הקנס למאסר בעבודות שירות. המערערת תמכה דבריה במסמכים מלשכת הרווחה ומבית הספר.

בדין הוסיפה המערערת וטענה כי לאחר גזר הדין הראשון סגרה את החלל, אך לאחר מכן היה פרסום לפיו אפשר לפתוח, וכך עשתה. משנתבקשה שוב לסגור את החלל, סגרה. לגבי החלל החדש טענה כי נעשה על פי הנחיית מומחה לאיטום, בשל הצפות בבית. לדבריה לא היו רווחים כלכליים מהעבירות.

4. המשיבה טוענת כי גזר הדין מידתי ומוצדק בנסיבות העניין ואין מקום להתערב בו.

5. דין הערעור להדחות.

ראשית, ככלל, ערכאת הערעור לא תתערב בעונש שהוטל על-ידיהערכאההדיונית אלא בנסיבות חריגות (ראו, למשל: ע"פ 200/13, **שמואל ברמן נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו]); ע"פ 5265/12, 5483/12, **ארז עמור נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו]; ע"פ 9437/08 **אלגריסי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו]; ע"פ 9097/05 **מדינת ישראל נ' ורשילובסקי** [פורסם בנבו]).

שנית, לגופו של עניין, גזר הדין הולם את העבירות ונסיבותיהן. מדובר בעבירה של אי ציות לצו בית משפט, ומדובר בעבירה נוספת חדשה, שנעשתה לאחר שהמערערת כבר נדונה בגין עבירות בנייה וכבר נדרשה להתאים את המבנה להיותר. בית המשפט קמא ציין בגזר דינו כי בהליך הראשון התחשב בית המשפט במערערת וגזר עליה תשלום קנס בסך 1,000 ₪ בלבד, ונראה כי התחשבות זו פורשה על ידי המערערת כהיתר לשוב ולבצע עבירות.

בנסיבות אלה, ועם כל הצער על מצבה הקשה של המערערת, אין מקום להתערב בגזר דינו של בית המשפט קמא. הערעור נדחה.

המזכירות תשלח העתק פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, י"ג אדר תשע"ד, 13 פברואר 2014, בהעדר הצדדים.